

Aranyoskám

(Egy 'szilánk' Pintér Tamás **VADNYUGAT – A GRAND CIRCLE** című könyvéből)

A 'Világ legnagyobb ajándékboltja'. Hirdeti a felirat a Sahara és a Las Vegas boulevard kereszteződésében. Az első utak alkalmával – ha már arra jár az ember – csábítást érez a mütyürök közötti elidőzésre és a sikerélményre, amit akkor érzünk, ha a millió csiribiri között sikerül találni 10-20 centtel olcsóbbat, mint a kaszinóban, ahol lakunk. Persze a valódi ok, melytől ilyen pótcselekvésre ragadtatja magát az utazó abban azonosítható, hogy erőtlenség kísérletet teszünk a lehetetlenre: minél többet magunkba szívni a lüktető, pezsgő város hangulatából. Mindez megerősít bennünket azon hitünkben, hogy mi is a része vagyunk a dugónak – mi több, mi magunk okozzuk azt!

Persze Vegas ugyan úgy hordoz a tenyerén, mint ahogy elfogad az egész részeként; egy, az ide tévedő bankkártya tulajdonosok közül, akit hagyni kell, hadd érezze jól magát.

Nos, ez meg is történik, ahogy kelet felé araszolva teljes pompájában eléd tárul a Strip. Önfeledten lehet csodálkozni, ámulni és a megannyi márkás autót számolni, hiszen a motorháztető alatt diszkrétén duruzsoló 5000 cm³-es mini-erőműhöz kapcsolt automataváltó megkíméli a kuplung, váltókar és fékpedál összehangolt működtetésének terhétől is. Igen, ott a távolban (de még a csillogó aransárga pompapalotákon innen) ott a mi légkondicionált szobánk, a mi Hotelünk, a mi kényelmünk. Relaxál az érzés, hogy ma nem kell csomagolni, szállást vadászni, kicsekkelni / becsekkelni, cipekedni – valóságos Hawaï; azaz Vegas!

Itt még a dugóban is jól érzi magát a turista. Valójában ennek örül csak igazán, hiszen van mit nézi – a látvány megunthatatlan az átlagosan csupán néhány napot itt töltő átutazók számára.

A Sahara keresztirányú forgalma oly mértékű, hogy perceknek tűnik, amíg a következő lámpaciklus előrébb enged bennünket és a pirosra váltó lámpa újra megállásra kényszeríti a velünk együtt - szinkron mozgó - mind a 4 sávot. Már korábban felfigyeltem az autók között lassan mozgó, alamizsnát remélő idős asszonyra. Valamiért nem illett a képbe. Volt ott a bal oldali járdán egy másik hajléktalan – mocskos ruhában ült az aszfalton, kezében az elmaradhatatlan barna papírzacskó ... Jobb oldalon két másik – bandáztak, vagy még azt sem, csak voltak.

A töpörödött, csöpp kis asszonyról sugárzott, hogy valaha egészen más lehetett az élete. El is tűnődtünk azon, vajon '*mi kell ahhoz, hogy valaki ilyen helyzetbe kerüljön?*'. Lehet, hogy egy jól sikerült éjszaka után úgy gondolta, hogy *mit neki a retúr jegy, vesz másikat jövő héten, vagy utána, de Ő most itt nem hagyja Vegast!*

És eljött a jövő hét - és akkor épp nem volt már annyi, hogy abból repülőjegyre fussa - *de nem baj, majd lesz az, az azt követő héten!*

És nem lett ...

Az azt követő héten, hónapban és évben sem.

Nem hiányzott senkinek? Nincs senkije? Lehet!

Lehet, hogy haragszanak rá, mert **elment**,

vagy, mert **nem ment** haza,

vagy, mert **haza szeretne menni...**

Most minden esetre a 40 fokos aszfaltot rója 4-5 percenként 60-70 másodpercig remélve, hogy lesz még kicsi valami, ami enyhíti a hőséget, a szomjúságot, éhséget, picit feledtet, éltben tart a következő, meg talán a jövő heti ugyanerre.

Mozdul az ablak és adjuk a szokásos néhány negyed-dollárost.

Köszönöm aranyoskám! ...

... és mint lassított felvételen a kilótt lövedékek, úsznak felénk a - Nevada kék ege alatt idegen, nekünk mégis oly ismerősen kedves - szavak. idő kell, amire megértjük, hogy a kirakós játék melyik darabja csente körénk az Andrassy út hangulatát.

Zöld a lámpa, indulni kell – *mit mondott?* Nézünk egymásra, majd a visszapillantó tükörbe, ahol távolodik a kereszteződés, és a pici, törékeny alak, a néhány centtel és az anyukájától megmaradt egyetlen örökséggel - a sivatagi szél által már fel is kapott, elillanó néhány magyar szóval -;

Köszönöm aranyoskám ...

Nem tudhatta, hogy honnan jöttünk! A szavak, melyek talán az egyedüli kapaszkodók a Kárpát-medence számára minden nappal messzebb kerülő ígéretéhez, mint a kés hasított belénk. *Vissza kell menni, tenni valamit!*

Kiszáradt a torkom. Ő is szomjas lehet!

A bérautó egy ilyen túra alkalmával sziget. Maga a biztonság, az otthon, az éléstár minden, amire szükség lehet ...

Most viszont csak töredéke volt a kocsiiban mindannak, amit általában 4-5 napra előre bespájkolunk. Gyorsan 4-5 kólás doboz, ásványvíz, meg még trail-mix volt, amit sebtiben egy szatyorba dobtunk, hogy néhány dollárral megtoldva próbáljunk egy picivel jobb napot szerezni egy honfitársunknak.

A gyalogos hullámot kihasználva talán néhány másodperc lehetett, amíg a csomag gazdát cserélt.

... valószínűleg a meglepetés okán nem mutatott reakciót a magyar szóra.

Amint elhagytuk a parkolót, még láttuk, hogy napégette, vékonyka kezével a zacskóból frissen előhalászott doboz gyöngyöző falú kólát nyújtja a járdán ülő társának ...

... igyál Te is aranyoskám!

Talán pont ezt mondhatja, de valójában már nincs is rá régóta gondja, hogy hangját idő előtt elnyomja a város moraja és nincs körülötte senki, akinek e szavak dallama előhozza az orgona vagy épp a frissen abált szalonna régről-fogva visszavágyott illatát.

Aznap nehezen aludtunk el.